

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Victoria gloriave.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Vergil lib.
9. Aeneid.
Aeneid, l. 2

gnificare voluissent, Accipitris imaginem faciebant. Multorum sane opinio fuit, animam esse sanguinem, sive ut Empedocles arbitrabatur, in sanguine. Hinc illud apud Poetas, *Purpuream vomit illa animam*. Et, *Vitam cum sanguine fudit*, & alia hujusmodi. Et apud Ovid. Pythagorico monitu exturbare quorumcumque animalia cognatas nobis animas nefanda caede ideo prohibemur, ne sanguine sanguis alatur, & in hanc sententiam tum apud Græcos, tum apud Latinos plurima. Quamvis alio significato accipi purpuream animam, alio de Piscibus commentario docuimus, ubi agitur de purpurea una icu collidenda, si sanguinem ad tinctum comparare voverimus. Sed quantum ad eos pertinet, qui sanguinem animæ commiscunt, ego non ita fuerim impius, ut non profitear, de brutorum animis hoc tantum intelligi, de quibus capite nono Genesios scriptum est, *Anima illius in sanguine est*, cum in homine tantum ex animalibus, anima per se vitæ sit, suæque se contineat immortalitate. Et quamvis Salomon pro concione tertia, unum eundemque interitum hominis, & jumentorum, & æquam utrorumque conditionem, ex impiorum opinione posuerit: ex sua tamen sententia, pulverem ad terram reverti, spiritum ad eum qui dederat, asseverat. Basilius ad hæc, ubi concione octava de quinto locum exponit. *Educat terra animam viventem*, brutorum tantum animam esse sanguinem dicitur. Ait vero sanguinem coactum in carnem suapte natura verti, carnem autem corruptam in terram redire, unicuique manifestum: itaque jumentorum animam terream quandam esse naturam. Eos verò valere jubet, quos nihil quicquam pudet animas suas, Equorum, & Canum, in eadem specie collocare, quique seipsos etiam, & mulieres, & frutices, & æquoreos Pisces olim fuisse reminiscantur, idque afferere non erubescant: quos quidem Pisces fuisse nemo sanæ mentis dixerit, quo vero tempore ista hæc literarum monumentis mandavere, expertes magis rationis quam Pisces fuisse, quilibet mente judicioque polleat, dubio procul asseverarit. Illud verò commercii cordi est cum sanguine, ut ex Philosophorum observatione compertum sit, cor iis omnibus esse, quibus & sanguis: id quod etiam de jecinore proditur. Neque tamen infirma est eorum opinio, qui nonnihil sanguinis ab jecinore procedere judicant. Sedenim potior eorum, qui sanguinis principatum cordi dedicarunt, à quo, tamquam à fonte perenni, in venarum conceptacula diffundatur, nusquam enim nisi in corde sanguinem concrecere, ex Medicorum & Aristotelis traditione dicimus, in quo quidem primum oritur, etiam antequam totum corpus informetur, quæ idem latius libro de Animalibus tertio pertractat. Ac ne interim nos plura de anima, de corde, de sanguine differamus, ea consulto præteribimus, quæ dici possent, si quid cordi, quid jecinori, quid arteriis, quid venis inseruiat, & unde triplex animæ potestas originem & fundamentum consequatur, repetere voluissimus: sed enim hæc ita breviter tacta sufficere visa sunt, pro reditione causæ, cur talia Sacerdotes Ægyptii pingere commenti essent. Illud addam, sanguinem religiosissimò Hebræorum ritu in summo cultu semper habitum, quem ex alite qualibet effusum simulac ostenderint, inperso pulvere sepelire pro magno negotio habent, quod persuasum illis ex Prophetarum dictatis, sanguinem ad contractæ labis abolitionem, & minorum depurationem facere: sed non intelligunt, mysterium id ad pretiosissimum Christi sanguinem spectare, cujus aspergine maculæ omnes nostræ, cum expiari voverimus, abluuntur.

Cor enim
ex Aristot.
fons arteri-
arum, ve-
narum,
sensuum.

VICTORIA GLORIAE. CAP. XVIII.

Accipitris
super alitis
reliquas
præstantia.

Denique propter eas dotes, quas huic aliti natura supra volatiliū aliorum conditionem elargita est, factum, ut in univēsum Accipiter esset excellentiæ hieroglyphicum, præcipueque victoriæ significaret: nam reliquas omnino voluces volatu antecellit. Neque frustra Theoclymenus apud Homerum, observato Accipitris auspicio, Telemachum bene sperare jubet, ejusque genus in Ithaca supra reliquorum omnium gloriam potens, celebre & illustre futurum pollicetur. Ea sane Accipitris prærogativa est, ut agilitatis in volando principatum obtineat, ab eoque desumantur præclara illa alarum insignia, quæ cumque in hujusmodi deveniant gloriæ significatum. Hinc Victoriæ hieroglyphicum passim in numis, & monumentis alatum, quia victoriæ partæ fama sese statim humo tollit, amplexaque gloriæ per summum æthera latè volat, perque immensos terrarum tractus expanditur, offensiones impedimentaque omnia agilitate sua declinans. Hinc ipsi numi Victoriati dicti, quibus

A bus Drusus in Tribunatu plebis octavam partem æris argento miscuit. Hinc Musis coronæ ex pen-
 nis quas ex Sirenum alis evulsere, postquam eas in certamen impulsu Junonis congressas facile su-
 peraverant, ut Eustathius & Pausanias meminere: quamvis alii Serenas indignatas sponte alas de-
 posuisse dicant, rei que monumentum esse Apteram civitatem, ea de causa cognominatam. Ut cumq;
 vero, ad id Homerum alluisse ait Eustathius, cum *ἔνια ἠεργὴν* protulit: quem Horatius noster
 secutus, *volare verba* dixit. Et nostri per pennas columbæ deargentatas in Psalmo fermones Dei in-
 terpretantur, ut ait Adamantius, quod merum est hieroglyphicum. Philosophi ad dissectionem ac-
 ris quæ verborum tamquam alarum illapsu fiat, id referendum autumant. Sedenim de Musis, alibi
 locus erit suus.

*Eustathium
 in Odyss.
 & Pausani-
 as in Bæo-
 ricis.
 Verba ala-
 ra, & semel
 emissum
 volat irra-
 vocabile
 verbum.*

VICTORIA PERPETUA. CAP. XIX.

Quamvis autem & in Olympia, & vulgo esset alatum Victoriæ simulacrum, apud Athenienses
 tamen exarmatum alis cernebatur, ut & Pausanias & Heliodorus Periergeta meminere: Miner-
 væque fuisse signum dedicatum, in cujus dextera manu malum Punicum esset, in læva galea, de quo
 ita Harpocraton: *λυκῆργος ἐν τῷ πρὶ ἱερείῳ, ὁ δὲ νίκης ἀθηναίων ἑωδῶν ἀπὸ τοῦ ἔχου ἐκ μὲν τῆ δὲ ἀ-
 ξία ῥοιάν, ἐν τῇ ἑνωσύνῳ κέρει ἐπιμάτω.* Id ea de causa factum Pausanias tradit, ne Victoria dis-
 scederet Athenis, ac alio quopiam abvolaret. Ita numen apud se perpetuo detineri posse arbitrati
 sunt Athenienses, dum alarum omen, veluti quoddam instabilitatis signum, reformidabant. Nam
 quæ Amori alæ attribuntur, ad frequentissimas in eo rerum vicissitudines referuntur, ut Propertius,
 de eo qui figuram ejus pinxerat libro II.

*Victoria a-
 las, & sine
 ala.*

*Idem non frustra ventosus addidit alas, Scilicet, alterna quoniam jaçamur in unda,
 Fecit & humano corde volare deum: Nostrag, non ullis permanet aura locis.*

Alæ autem à Cyro visæ, quæ Darii humeris inhærentes, una Asiam, altera Europam inumbrabant,
 nimirum victoriæ signum portendere. Solitus vero est Darius, qui sibi totius orbis victorias pro-
 ponebat, pallam gestare auro distinctam, quam aurei Accipitres tres, velut rostris inter se concurre-

C & singulorum caudas dispositis. Et Antiochus
 magnarum sibi conficis expeditionum, quia multa
 strenuâ fecerat, gentes plurimas debellaverat, urbes
 innumeras subegerat, ut longa victoriarum continua-
 tione illustris, Accipitris cognomine vocari gestiebat.
 Septem autem Accipitres qui Vulturem insectaban-
 tur, victoriæ ejus signum hieroglyphicè constitu-
 ti fuere, quam viri septem in Smerdis Magi exitium
 conjurati, assecuti sunt, votique compotes facti, pa-
 triam ab illegitimo Rege liberaverunt. Ille siqui-
 dem, regnum sibi nullis natalibus comparaverat,
 veluti Vultur, non ex legitimo conceptu, sed sine
 patre generatus ex vento, Est & illud victoriæ si-
 gnificatum hieroglyphicum, quod in antiqua col-
 umna Viterbii spectatur, duo scilicet Accipitres ex
 diverso advolantes, per quos, ut nonnulli tra-
 dunt, Herculis ab Alpibus, & Osiridis à Brundu-
 sio modus in Gigantes neque non victoria describitur. Neque vero ea solum de causa, quod
 Accipiter volatu præstet, quodq; alæ victoriæ attribuntur, ales ea victoriæ symbolū est: verum ob
 id etiam quod ejus pugna tam artificiosa est, eo que astu patrat, ut necesse sit hostem, qui cum ea
 congressus fuerit, omnino vinci. Nam si cum fortiori res agatur, tum sese in aère resupinat, unguis
 sursum versus intendens dimicat, alas vero caudamq; inferius expandit, quibus vice soli fungatur.
 Unde fit, ut cum adversarius voti compos fieri minimè possit, vel re infecta abire cogatur, vel omni-
 no su-

*Cur sita-
 ria symbo-
 lum Accipi-*

K k no su-